

Pere Vilarrodà: «Deien que era molt bo, però jo no m'hi vaig pas sentir mai»

Exfutbolista del Figueres, València, Castelló, Banyoles i Roses

Com es passa de Tercera a Primera? Hi va tenir un paper clau l'exjugador del Barça i del València, Lluís Coll, que entrenava el Figueres i tenia contactes al conjunt valencià. «Va aconseguir que em vinguessin a veure un partit. Recordo que va dir abans de començar: 'avui pilotes a en Pere, que l'han vingut a veure'. I aquell dia vaig fer tres gols». Un parell de djous de prova i contracte per tres anys. No pas amb el filial, no, sinó directament amb el primer equip. «Si ja em va impactar arribar al primer equip del Figueres, al del València, pla. Solsona, Morena, Diarte, Bonhoff, Kempes... Pensava, 'què hi foto aquí?'. Això no em va anar gaire a favor, perquè sovint no em veia a la seva alçada. És el meu caràcter. Els veia un punt per sobre, potser. Tot i això, em consideraven un més i al camp, tots érem companys i lluitàvem per un objectiu». El debut a Primera va ser contra l'Sporting a Mestalla, l'octubre del 1978. «Estava ple de gom a gom i em tremolaven les cames», recorda. De gols en va fer un parell, un a Salamanca a Jorge D'Alessandro que, anys més tard, en una trobada a Figueres l'hi va recordar. «Em va dir que li vaig fer gol perquè li faltava un ronyó; sinó l'hauria aturat», riu. L'altre gol, golarro, va ser al Madrid, a García Remón. «Vam quedar 2-0 amb gols meus i de Kempes. Vilarrodà i Kempes, sona bé, eh?!». El carnisser i el Matador s'entien bé a la gespa tot i que a fora, l'argentí era qui s'enduia tots els focus. «Quan anàvem a fer gires al Japó o a l'Argentina, no podia ni sortir de l'hotel. Ho acaparava tot». El vestidor del València sabia que era carnisser i n'hi havia alguns que li feien encàrrecs sempre que pujava a l'Empordà. 'Porta'm uns quants bistecs de Vedella de Girona eh, Pere!?', li encarregava el barceloní, Dani Solsona. A València, Vilarrodà va viure amb Pereira i Pablo, primer i després amb el saltenc Dani Cabezas. Amb ell van celebrar la Copa i la Recopa, aconseguida per penals contra l'Arsenal a Brussel·les, que va viure des de la banqueta. Amb Alfredo di Stéfano d'entrenador va gaudir de força continuïtat fins que una lesió el va frenar. La temporada següent el van convidar a sortir cedit al Castelló a Segona A. «Va anar bé perquè vaig jugar i vam pujar, però d'entrada no em feia gaire gràcia perquè sortia de la roda». A partir d'aquí, va fer contenta la mare i la germana i va tornar a la carnisseria mentre ajudava el SúperFigueres a passar de Tercera a Segona A. 'Tens més tecles que un piano al genoll', li va dir Mané com un dels arguments per no renovar-lo. Es va quedar amb les ganes de jugar a Vilatenim, a tocar de casa, i contra el València, en el primer partit del curs 1986-87 a la categoria de plata. Tot i això, seguiria la carrera cap al Banyoles, on va viure uns «anys fantàstics» amb gent «molt maca» i Xavi Agustí d'entrenador. «Algun cop, he de reconèixer, que vam jugar amb dotze durant força estona dels partits...». El 1990 i quan ja tenia pensat plegar, el Roses el va convèncer per no fer-ho i encara va celebrar un ascens a Preferent. Un cop retirat i centrat en la feina, amb 64 anys va veure que ja en tenia prou. «Un dia se'm va espatllar el motor d'una nevera grossa i el mecànic va venir i va dir que dilluns me'n portava un de nou. Quan va sortir per la porta el vaig trucar i li vaig dir 'no me'l portis pas'. Vaig demanar disculpes a la gent i vaig tancar la parada. Vaig quedar descansat. Deixar el futbol no va ser fàcil; plegar de treballar, sí». Ara, amb 72 anys continua tocant la pilota en les visites que fa a Maçanet de Cabrenys per jugar a Futbolgolf.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/03/23/pere-villarrodà-deien-molt-bo-128137284.html>